

Listy matky dcére, list tretí: Láska

Prof. Dominik Pecka

5. novembra 2023 ✝ Cirkev

Dcérka moja,

dievča v tvojom veku sa častokrát domnieva, že je stredom vesmíru. Nielenže má rada, keď jej iní lichotia a chvália aká je krásna, ale i ona sama si lichotí a preceňuje svoje prednosti, najmä prednosti telesné. Mala by si si však uvedomiť, že nemá nijakú zásluhu na tom, ak má príjemný vzhľad.

Všetko, čo máme a čo sme, je dar Boží. Sami od seba nemáme nič. Ani o jedinom vlase na svojej hlave nemôžeme povedať, že by sme ho neboli dostali od Boha. Prečo sa teda chváliť tým, o čo sme sa nezaslúžili?

Ilustračný obrázok, zdroj: freepik.com

Sme tvory Božie a našou úlohou je, aby sme Boha, svojho Tvorcu a Dobrodinca spoznávali a milovali. Náboženstvo nie je nič iné ako poznanie a láska k Bohu. Boh musí byť stredom nášho života. On musí mať prvé miesto v našom srdci. Zreteľne to naznačuje Pán v modlitbe Otčenáš: najprv meno Božie, kráľovstvo Božie a vôľa Jeho; až potom chlieb náš, viny naše, pokušenia naše a trápenia naše. Pravé náboženstvo sa prejavuje láskou k Bohu a láskou k blížnemu. Až keď si uvedomíme, že Boh je Otec nás všetkých, pochopíme, že ľudia okolo nás sú naši bratia, a poznávame, ako sa máme k nim správať.

Povolania ženy môžu byť rôzne. Vždy však ich základom je obetujúca láska k chudobným a chorým v povolani rehoľníčky a ošetrovateľky, obetujúca láska k deťom v povolani učiteľky. V každom povolaní je možné vidieť, ako sa žena matersky obetuje druhým. Žena môže byť matkou v zmysle duchovnom a zároveň i telesnom, ale môže byť matkou aj v zmysle len duchovnom. Ak však dievča stavia do stredu svojich záujmov a túžob len seba, stráca pravého ducha náboženstva. Namiesto toho, aby venovala pozornosť svojim blížnym, odvracia sa od nich a stáva sa k nim ľahostajnou. K svojej matke ešte čo-to cíti, ale pomáhať jej už nevie.

Ak sa má starať o svojich súrodencov, je jej to protivné. Utrpenie iných je jej už cudzie, dbá iba o svoje šaty, svoju pleť, svoj účes. Ak sa jej blížny stane cudzím, nie je ďaleko ten čas, kedy jej cudzím bude aj Boh. Prestane sa modliť a jej jedinou modlitbou bude starostlivosť o vlastné telo. Zrkadielko bude jej modlitebnou knižkou a pudrenka ružencom.

Takéto dievča je nespôsobilé uskutočniť to, čo je pravou a vlastnou úlohou ženy: obetavá láska, materstvo, nezištná služba. Nech si zvolí akékoľvek povolanie, bude v ňom hľadať len vlastne uspokojenie. Ak sa vydá, v manželstve bude hľadať iba vlastné potešenie, a bude bezradná, ak sa vyskytnú strasti. Ak si zvolí iné, samostatné povolanie, bude pracovať len ledabolo, kvôli zárobku, bez vnútorného záujmu. Väčšina dievčat považuje za svoje povolanie manželský stav. Vydať sa je ich skrytým a drahým snom.

Často býva podstatou toho lúbežného sna len túžba nájsť niekoho, kto by jej vyznával lásku, lichotil a šepkal nežné a sladké slová. Rozvíjajú sa tak nejasné a polovedomé city duše, ktoré vôľa nemá v moci. A tak sa stáva, že dievča pokladá za lásku niečo, čo je v skutočnosti len prázdny snom neovládnutého citového sebeckva. Srdce dievčaťa často vzplanie už pri prvom stretnutí s mladým mužom a častokrát stačí jediné slovo alebo jediný pohľad, aby sa oddala klamlivej domnienke, že to, čo cíti, je pravá láska. Niekedy sa dlho neobjavuje ten, ktorého si vysnívala. A vtedy sa cíti nepochopená a tým skôr sa domnieva, že je schopná veľkej a pravej lásky, zatiaľ čo sa oddáva falošným predstavám. Až raz začuje slová náhodného čitateľa: hneď uverí, že je konečne pochopená a oddá sa láske, ktorá bude v podstate len žalosným bludom srdca.

Buď opatrná, dcérka moja, aby si vždy dokázala rozoznávať obyčajný sen od skutočnosti. Ak sa necháš ovládať preludmi, hrozí, že sa staneš obeťou nejakého dobrodruha, ktorý nemá v úmysle nič vážne, ani dobré. Pri prvom stretnutí veľa narozpráva, samé zábavné veci a nezmysly, chce sa zdať vtipným. Má však cieľ a za tým ide. Chce si získať srdce dievčaťa, pobaviť sa svojím spôsobom a potom zase ísť ďalej. To pobavenie si predstavuje po svojom a žiada alebo si dovoľuje veci, ku ktorým sa určite nezníži a neprepožičia tá, ktorá dbá na svoju česť a svoje dobré svedomie.

A ak sa zníži, odpyká si to ťažko. Čaká ju trpké sklamanie, slzy, bezsenné noci a niekedy – nebudem ti to zatajovať – nezákonným materstvom či ťažko liečiteľnou chorobou, ktorú na ňu preniesol zvodca – no najmä stratou Božej lásky a pokojného svedomia.

Povieš si v duchu, to sú hrozné veci, o ktorých ti píšem. A budeš sa pýtať: Čo potom má byť láska?

Je dobre, ak sa budeš takto pýtať. Láska je niečo vznešené, čisté a krásne. Je to perla, ktorá nesmie byť vrhnutá do blata. Láska je dar. Kto miluje, dáva sa inému. Kto miluje, obetuje sa. Ak ti bude niekto hovoriť o láske, povedz mu, čo si pod tým slovom predstavuješ. A snaž sa rozpoznať, čo on tým slovom mieni. Aký je je ho úmysel. Či hľadá len zábavu. Či bohaté veno. Či nebodaj slúžku, otrokyňu, ktorá by plnila jeho rozmary.

Ty však, moja drahá, nos svoj poklad vo svojom srdci. Poklad lásky nesebeckej, nezištnej a obetavej. A denne ten poklad rozmnožuj slúžiac svojim blízkym: predovšetkým otcovi a matke, bratom a sestrám a všetkým, ktorí trpia. Zbohatneš už o krátky čas a budeš silná, pripravená na svoje budúce povolanie, nech to bude materstvo či iná užitočná a krásna životná úloha.

(Pre redakčné účely mierne upravené a skrátené)

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/listy-matky-dcere-list-treti-laska/>